Răspunderea părintească - încredinţarea copilului şi dreptul de vizită

Germania

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească"? Care sunt drepturile şi obligaţiile titularului răspunderii părinteşti?

Termenul „responsabilitate părintească" se referă la ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească (custodia). Părinții au datoria și dreptul de a avea grijă de copilul lor. Autoritatea părintească presupune îngrijirea copilului și a bunurilor acestuia, precum și reprezentarea copilului; dreptul de a lua decizii în privința copilului este, așadar, asociat, în principiu, cu **autoritatea părintească**. Responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

După cum s-a argumentat deja la întrebarea 1, termenul „responsabilitate părintească" acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului.

În principiu, custodia comună este posibilă în cazul în care:

părinții copilului sunt căsătoriți la data nașterii acestuia,

părinții copilului se căsătoresc după nașterea acestuia,

părinții declară că doresc să își exercite drepturile părintești în comun (declarații de custodie),

instanța specializată în dreptul familiei (*Familiengericht*) le acordă custodia comună asupra copilului.

Declarațiile de custodie trebuie să fie legalizate. Acest lucru este de competența Oficiului de asistență socială pentru tineri (*Jugendamt*), a unui notar sau, în anumite circumstanțe, a misiunilor diplomatice din străinătate. În cazul în care părinții nu formulează o declarație de custodie și nu sunt căsătoriți, mamei îi va reveni custodia unică asupra copilului. Cu toate acestea, instanța specializată în dreptul familiei, la cererea unuia dintre părinți, poate acorda custodie comună ambilor părinți, atâta timp cât acest lucru este în interesul superior al copilului. Se presupune că, în situația în care celălalt părinte nu furnizează niciun motiv pentru a nu acorda custodia comună și nu există nicio justificare în acest sens, custodia comună este în interesul superior al copilului.

Legea germană dispune că, în general, este în interesul copilului să aibă legături personale cu ambii părinți și, prin urmare, garantează dreptul copilului de a avea legături personale cu părinții săi. În plus, ambii părinți au dreptul și obligația de a menține legături personale cu copilul.

Dreptul de vizită oferă în primul rând părinților dreptul de a se întâlni și de a discuta cu copilul la intervale regulate. Dreptul de vizită include stabilirea contactului prin poștă și telefon, precum și contactul direct.

Asigurarea întreținerii cade, în general, în sarcina ambilor părinți. Părinții au libertatea de a alege modul în care asigură întreținerea copiilor lor. Ei pot decide, de exemplu, să asigure întreținerea în natură, în principal în casa părintească (cazare, hrană, îmbrăcăminte etc.).

3 Dacă părinţii nu sunt capabili sau nu vor să-şi exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

Termenul „responsabilitate părintească" acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)**.

În cazul în care copilul nu se află în îngrijirea părinților săi deoarece, de exemplu, părinții sunt decedați sau nu au dreptul să reprezinte copilul în chestiuni legate de copil sau de bunurile acestuia, pentru că, de exemplu, părinții au fost privați de dreptul de custodie, instanța specializată în dreptul familiei desemnează un tutore legal pentru copil.

Dacă părinții nu sunt în măsură să exercite anumite elemente ale autorității părintești, instanța specializată în dreptul familiei va numi un întreținător al copilului în acest sens [articolul 1909 din Codul civil (*Bürgerliches Gesetzbuch*, BGB)].

4 Dacă părinţii divorţează sau se despart, cum se stabileşte chestiunea răspunderii părinteşti pe viitor?

Termenul „responsabilitate părintească" acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)**.

În cazul în care părinții dețin custodia comună și apoi se separă, ei vor deține în continuare custodia comună asupra copilului, indiferent dacă sunt căsătoriți sau nu. Cu toate acestea, instanța specializată în dreptul familiei poate încredința custodia unui singur părinte la cererea unuia dintre părinți. O astfel de cerere va fi admisă în cazul în care celălalt părinte își exprimă acordul în acest sens, cu excepția cazului în care copilul a împlinit vârsta de 14 ani și se opune, sau în cazul în care revocarea custodiei comune și încredințarea custodiei unice unuia dintre părinți este considerată a fi în interesul superior al copilului. Chiar dacă părinții divorțează, o astfel de decizie se adoptă exclusiv la cererea unuia dintre părinți, cu excepția cazului în care este pusă în pericol bunăstarea copilului.

5 Dacă părinţii încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalităţi trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

Termenul „responsabilitate părintească" acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.

În general, părinții decid cu privire la modul de gestionare a custodiei comune asupra copilului lor, neexistând cerințe legale cu privire la forma care trebuie adoptată. Cu toate acestea, o modificare obligatorie din punct de vedere juridic a modalităților de custodie nu este posibilă doar printr-un acord, ci necesită luarea unei decizii de către instanța specializată în dreptul familiei. În cazul în care părinții locuiesc separat, Oficiul de asistență socială pentru tineri îi poate ajuta să elaboreze un plan de exercitare a autorității părintești, acceptat de ambele părți. Acest plan poate fi folosit ca bază pentru deciziile instanței în materie de custodie. Dacă părinții convin asupra faptului că se impune încredințarea custodiei unice unui singur părinte, aceștia pot solicita instanței specializate în dreptul familiei transferul custodiei.

De asemenea, părinții pot conveni asupra modului de gestionare a drepturilor de vizită, dat fiind faptul că nu există condiții în acest sens. În cazul în care este înregistrat un acord în cadrul unei înțelegeri în fața instanței, acord care să fie aprobat de instanță, această înțelegere este echivalentă cu o hotărâre judecătorească cu caracter obligatoriu și, dacă situația o impune, are forță executorie.

6 Dacă părinţii nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părinteşti, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanţă?

Dacă părinții nu reușesc să își rezolve singuri conflictele, aceștia pot apela la Oficiul de asistență socială pentru tineri sau la o organizație voluntară de sprijinire a tineretului (*Freie Jugendhilfe*). Acestea oferă consiliere părinților și îi sprijină în vederea soluționării problemelor. O bază de date a tuturor serviciilor de sprijin de acest tip este disponibilă la adresa http://www.dajeb.de. De asemenea, părinții pot ajunge la o soluționare pe cale amiabilă prin intermediul medierii. Informații suplimentare cu privire la medierea familială sunt disponibile la adresa http://www.bafm-mediation.de/.

7 Dacă părinţii se prezintă în instanţă, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

În funcție de cerere sau de propunere, judecătorul poate decide, în cadrul procedurii judiciare, cu privire la toate aspectele legate de custodie (inclusiv încredințarea copilului), dreptul de vizită și întreținerea copilului. Judecătorul trebuie să urmărească soluționarea conflictelor într-un mod acceptabil pentru ambele părți în toate etapele procesului. În cazul în care părinții nu convin asupra unui aspect legat de custodie, care este important pentru copil, instanța are în egală măsură dreptul de a acorda unui părinte puterea de a lua singur decizii în acest sens (*Alleinentscheidungsbefugnis*).

În cazul în care bunăstarea copilului este periclitată, instanța poate, în orice moment și din oficiu, să dispună orice măsură necesară pentru a evita un astfel de risc.

8 Dacă instanţa hotărăşte că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.

În general, în ceea ce privește autoritatea părintească, trebuie să se răspundă afirmativ. Părintele necustodian nu are dreptul de a se implica în procesul de luare a deciziilor. El are totuși drept de vizită și poate solicita informații cu privire la situația personală a copilului de la celălalt părinte, atâta timp cât cererea sa este legitimă. Cu toate acestea, în perioada în care copilul locuiește împreună cu părintele necustodian, pe baza consimțământului părintelui custodian sau a unei hotărâri judecătorești (de exemplu, în contextul exercitării drepturilor de vizită), părintele necustodian poate lua decizii de unul singur asupra chestiunilor referitoare la îngrijirea copilului (de exemplu în privința alimentației).

9 Dacă instanţa hotărăşte că părinţii vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)**.

În cazul în care părinții dețin custodia comună asupra copilului și locuiesc împreună, aceștia trebuie să adopte soluții acceptate de ambele părți cu privire la toate aspectele legate de exercitarea autorității părintești. Însă, pe de altă parte, dacă părinții locuiesc separat, aceștia trebuie să acționeze astfel numai în ceea ce privește chestiunile de importanță majoră pentru copil. Părintele cu care locuiește copilul are dreptul de a lua singur decizii în ceea ce privește chestiunile de ordin cotidian.

10 Cărei instanţe sau autorităţi ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalităţi trebuie respectate şi ce acte trebuie să ataşez la cererea mea?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.

În majoritatea cazurilor, instanțele specializate în dreptul familiei [diviziile instanțelor locale (*Amtsgerichte*)] sunt competente în ceea ce privește procedurile legate de custodie și de dreptul de vizită. Dacă este necesară o cerere pentru a iniția proceduri, de exemplu în ceea ce privește procedurile de acordare a custodiei unice în situația în care părinții locuiesc separat, trebuie să se specifice motivele pentru respectiva cerere. Elementele de fapt și probatoriul cauzei ar trebui să fie depuse la dosar, iar documentele la care se face trimitere ar trebui anexate. De asemenea, în cerere trebuie specificat dacă părțile au recurs deja la o procedură de mediere sau la o altă procedură extrajudiciară de soluționare a conflictelor. Reprezentarea juridică se impune numai în cazuri excepționale, de exemplu pentru cereri formulate în cadrul procedurilor de divorț. În cazul în care reprezentarea juridică nu este obligatorie, cererea poate fi adresată direct instanței competente. Există instanțe judecătorești (*Rechtsantragstellen*) pe lângă instanțele cu competență locală în care pot fi înregistrate cereri și alte declarații.

În cazul în care părinții nu sunt căsătoriți la data nașterii copilului, declarația de custodie (în cazul custodiei comune) poate fi autentificată de către funcționarul responsabil de documentație în cadrul Oficiului de asistență socială pentru tineret (*Jugendamt*), de către notar sau, în anumite circumstanțe, de misiuni diplomatice în străinătate.

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgenţă?

Principiul „anchetei *ex officio*” (*Amtsermittlungsgrundsatz*) se aplică în cazul procedurilor în materie de custodie și drepturi de vizită. Potrivit acestui principiu, instanța trebuie să ancheteze din oficiu toate faptele relevante și nu este obligată să respecte argumentele părților.

În cauzele urgente, instanța poate pronunța o ordonanță provizorie, atâta timp cât acest lucru este justificat și se impune de urgență. În situația în care este pusă în pericol bunăstarea copilului, instanța trebuie să verifice dacă se impune pronunțarea unei ordonanțe provizorii, chiar și în lipsa cererii uneia dintre părți. În cazul în care nu este posibil să se ajungă la o soluție reciproc acceptabilă în termenul prevăzut în procedurile care reglementează drepturile de vizită, instanța trebuie să discute chestiunea unui ordin temporar cu părinții și cu Oficiul de asistență socială pentru tineret.

12 Pot obţine asistenţă juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

Cetățenii care, din cauza situației lor personale și financiare, nu sunt în măsură să acopere costurile procedurii, sunt în măsură să acopere doar o parte a costurilor sau pot plăti numai în rate, pot obține asistență juridică, inclusiv în cauzele soluționate de instanța specializată în dreptul familiei. O condiție prealabilă pentru această asistență juridică este ca acțiunea în justiție sau apărarea avută în vedere să aibă perspective suficiente de succes și să nu fie neîntemeiate. Aceasta oferă astfel acces la justiție și persoanelor cu resurse financiare reduse. În cadrul procedurii de asistență judiciară, statul va acoperi, în funcție de veniturile disponibile ale beneficiarului ajutorului, cota sa din cheltuielile de judecată și, în cazul în care i s-a desemnat un avocat, statul va acoperi onorariul avocatului, integral sau parțial.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.
Atacarea hotărârilor privind custodia/dreptul de vizită este posibilă. Nu are nicio importanță dacă hotărârea a fost pronunțată în cadrul unei proceduri de sine stătătoare sau în contextul unor cereri accesorii divorțului. Căile de atac sunt admisibile în ambele cazuri.
Acestea trebuie formulate în termen de o lună de la data publicării hotărârii. Ordonanțele provizorii în materie de custodie pot face obiectul unei căi de atac numai în cazul în care au fost pronunțate pe baza unei dezbateri orale. Termenul de formulare a acestei căi de atac este de două săptămâni. Ordonanțele emise fără a face obiectul unei dezbateri orale sunt definitive. Indiferent de întrebarea din cadrul dezbaterii orale, ordonanțele provizorii privind dreptul de vizită nu sunt supuse niciunei căi de atac. Însă, în astfel de cazuri, este posibil să se introducă o acțiune pe fond. Trebuie menționat faptul că ordonanțele provizorii se aplică până în momentul în care hotărârea definitivă începe să producă efecte.

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanţă sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.
În cazul încălcării unui ordin de executare în ceea ce privește predarea persoanelor și reglementarea dreptului de vizită, instanța poate impune o amendă în sarcina părții în culpă și, dacă aceasta nu poate fi recuperată, poate dispune pedeapsa cu închisoarea. În anumite condiții, pedeapsa cu închisoarea poate fi, de asemenea, dispusă în mod direct. Hotărârea prin care se dispune predarea persoanei sau reglementarea dreptului de vizită va evidenția consecințele încălcării ordinului de executare. Cuantumul maxim al amenzii pentru o persoană fizică este de 25 000 EUR, iar durata maximă a pedepsei cu închisoarea este de șase luni. Un alt mijloc de executare posibilă este constrângerea imediată a părții obligate. Nu este permisă utilizarea forței asupra unui copil în cazul în care acesta trebuie predat în vederea asigurării exercitării dreptului de vizită. Utilizarea forței asupra unui copil este permisă numai dacă acest lucru este în interesul superior al copilului și nu este posibilă executarea obligației prin mijloace mai puțin drastice.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părinteşti pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută şi executată în acest stat membru?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.
Hotărârile în materie de custodie și drepturi de vizită pronunțate în alte state membre ale UE (cu excepția Danemarcei) sunt recunoscute în Germania pe baza Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 (Regulamentul Bruxelles IIa) și, prin urmare, nu este necesară nicio procedură specială în acest sens. Cu toate acestea, solicitarea recunoașterii unor astfel de hotărâri în fața instanței specializate în dreptul familiei competente este posibilă și în Germania. Această recunoaștere se aplică în raport cu toate părțile.
Înainte de executarea în Germania a unei hotărâri privind custodia pronunțată într-un alt stat membru, trebuie depusă o cerere de încuviințare a executării, astfel cum se prevede în Regulamentul Bruxelles IIa, și anume executarea hotărârii trebuie aprobată în Germania. Cererea trebuie depusă la instanța specializată în dreptul familiei competentă la nivel local, unde își are sediul Tribunalul Regional Superior (*Oberlandesgericht*). Cererea de executare trebuie să fie însoțită de o copie a hotărârii și de un certificat din partea instanței din statul membru de origine, utilizând formularul standard prevăzut în anexa II la regulament. Solicitanții nu trebuie să fie reprezentați de un avocat. Cu toate acestea, solicitanții care locuiesc într-un alt stat membru trebuie să numească un reprezentant autorizat pentru comunicarea actelor de procedură în Germania. Instanța specializată în dreptul familiei va pronunța o hotărâre în lipsa unei audieri prealabile. Grefierul instanței va emite ordinul de executare pe baza acestei hotărâri. Căile de atac împotriva hotărârii pronunțate de instanța specializată în dreptul familiei pot fi formulate la Tribunalul Regional Superior. Hotărârea Tribunalului Regional Superior poate fi contestată la Curtea Federală de Justiție (*Bundesgerichtshof*) sub rezerva acordului Tribunalului Regional Superior. În Germania, numai 22 din cele peste 650 de instanțe specializate în dreptul familiei sunt responsabile în materie de recunoaștere și încuviințare a executării hotărârilor. Adresele acestora sunt disponibile la http://www.bundesjustizamt.de/sorgerecht - *Zuständige Gerichte* (în limba germană) și http://www.bundesjustizamt.de/custody-conflicts - *Competent German courts* (în limba engleză).
Trebuie remarcat faptul că anumite hotărâri ale statelor membre cu privire la drepturile de vizită și înapoierea copiilor în urma deplasării sau a reținerii ilicite a acestora pot fi recunoscute și executate în Germania fără a fi necesară o declarație de încuviințare a executării și fără posibilitatea de a contesta recunoașterea acestora. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, titularii răspunderii părintești au în egală măsură libertatea de a solicita în mod oficial încuviințarea executării unor astfel de hotărâri prin intermediul instanțelor germane.

16 Ce instanţă din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părinteşti pronunțate de o instanţă dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.
Cele 22 de instanțe menționate în răspunsul la întrebarea 15 au, de asemenea, competențe speciale în acest caz. Cererile având ca obiect refuzul recunoașterii unei hotărâri în materie de custodie trebuie adresate instanței specializate în dreptul familiei la sediul Tribunalului Regional Superior, în a cărui jurisdicție pârâtul sau copilul afectat de hotărâre își are reședința obișnuită. În caz contrar, instanța specializată în dreptul familiei competentă este cea în a cărei jurisdicție se manifestă interesul pentru refuzul recunoașterii sau există nevoia de îngrijire; altminteri este instanța specializată în dreptul familiei Pankow /Weißensee. Inițierea acestei proceduri va duce, în general, la concentrarea competenței în raport cu toate aspectele legate de copilul în cauză într-un singur loc, și anume o singură instanță va putea hotărî în raport cu toate aspectele legate de copil. Cu toate acestea, hotărârile (de recunoaștere sau refuz al recunoașterii) se aplică numai în statul membru în care au fost pronunțate. Cu toate acestea, o procedură de stabilire a refuzului recunoașterii poate fi efectuată în continuare în Germania, chiar și ca măsură de precauție.
În ceea ce privește această procedură, dispozițiile privind autorizarea executării se aplică în mod corespunzător în primă instanță și în cadrul oricăror proceduri de apel.

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părinteşti în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

Termenul „responsabilitate părintească” acoperă ansamblul drepturilor și obligațiilor ce le revin părinților în relația cu copilul. Un element important al responsabilității părintești îl constituie autoritatea părintească; responsabilitatea părintească include, de asemenea, menținerea legăturilor personale cu copilul și obligația de asigura întreținerea copilului (a se vedea observațiile formulate la întrebarea 1). Următoarele observații se referă la **autoritatea părintească (custodie)** și la **dreptul de vizită**.
Trebuie să se facă distincția între chestiunile legate de legislația aplicabilă și cele legate de competența judiciară. Autoritățile judiciare și administrative de la locul în care copilul își are reședința obișnuită sunt de obicei competente în materie de custodie și de drepturi de vizită [articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 și articolul 5 din Convenția de la Haga privind protecția copiilor]. Cu toate acestea, cetățenia nu este relevantă. Legea aplicabilă se bazează, de asemenea, pe Convenția de la Haga privind protecția copiilor. Tot conform respectivei convenții, prin lege, atribuirea, retragerea și exercitarea custodiei și a dreptului de vizită cad, în principiu, sub incidența legilor statului în care copilul își are reședința obișnuită. În principiu, custodia ce decurge în virtutea legislației aplicabile în statul în care copilul își are reședința obișnuită continuă să producă efecte chiar dacă locul de reședință al copilului se schimbă. În cazul în care autoritățile judiciare și administrative germane care sunt competente în temeiul locului de reședință al copilului prevăd dispoziții privind custodia și drepturile de vizită, aceste dispoziții vor fi reglementate de legislația germană.

Această pagină face parte din portalul Europa ta.
Ne-am bucura să primim feedbackul dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

This webpage is part of an EU quality network

Ultima actualizare: 29/12/2023
Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.